

Δεν υπάρχουν
πραγματικές «λύσεις» σε συμφωνίες που επιβάλλονται από ιμπεριαλιστικούς
οργανισμούς

Κοινή δήλωση NAR - Σοσιαλιστικής Αυγής (B. Μακεδονία)

Κοινή δήλωση NAR για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση-Σοσιαλιστική Αυγή/Социјалистичка зора/Socijalisticka Zora/Agimi Socialist για τη νέα έξαρση σοβινισμού σε Ελλάδα και Β. Μακεδονία.

Ακολουθεί η δήλωση στα Αγγλικά και στα Μακεδονικά.

Joint statement NAR for the Communist Liberation - Социјалистичка зора/SocijalistickaZora/Agimi Socialist

Κοινή πάλη των λαών ενάντια σε κεφάλαιο - NATO - ΕΕ - εθνικισμό

Η σοβινιστική ρητορική ξεσπά και πάλι τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Βόρεια Μακεδονία. Εκτός από κάποιες εθνικιστικές κραυγές χωρίς πραγματική αξία, δεν υπάρχει μέχρι στιγμής τίποτα που να υποδηλώνει ότι είτε η νέα Πρόεδρος, είτε η επερχόμενη κυβέρνηση δεν θα σεβαστούν τη **Συμφωνία των Πρεσπών, μια συμφωνία που προωθήθηκε από το NATO και την ΕΕ για την “επίλυση” της μακροχρόνιας “διαμάχης για το όνομα” μεταξύ των δύο χωρών.** Άλλωστε, η Ελλάδα δεν έχει ακόμη εκπληρώσει τη δική της πλευρά της συμφωνίας, με τρία πρωτόκολλα που αποτελούν μέρος της Συμφωνίας των Πρεσπών να μην έχουν ακόμη εγκριθεί από το κοινοβούλιο της.

Οι διαδοχικές απαιτήσεις που έχουν επιβληθεί στη Βόρεια Μακεδονία από NATO-ΕΕ-Ελλάδα και Βουλγαρία τα τελευταία χρόνια είναι ταπεινωτικές για τον μακεδονικό λαό, την ταυτότητα και τη γλώσσα του. **Ο ιμπεριαλισμός και ο θεσμικός ρατσισμός όλων των βαλκανικών κυβερνήσεων τροφοδοτεί το μίσος των φασιστών και των εθνικιστών. Οι λαοί των Βαλκανίων έχουν βιώσει όλες τις καταστροφές που φέρνει ο καπιταλισμός στην περιοχή τους. Είναι θύματα πολέμων και επεμβάσεων που οργανώνονται από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να επιβάλουν την κυριαρχία τους. Δεν υπάρχουν πραγματικές “λύσεις” σε Συμφωνίες που επιβάλλονται από ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Η Συμφωνία των Πρεσπών δεν ήταν ποτέ ένα χτύπημα στον εθνικισμό, όπως παρουσιάστηκε. Αντίθετα, βρισκόταν στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστικών προτεραιοτήτων στην περιοχή, ενώ παρέβλεπε την εθνικιστική δυναμική που δημιουργούσε το αφήγημα της “εθνικής προδοσίας”.**

Παρόλο που η Συμφωνία των Πρεσπών συζητείται ξανά, **η δημόσια συζήτηση αφορά μόνο το θέμα του “ονόματος”, ενώ οι πολεμικές εκστρατείες υπό την ηγεσία του NATO, η “πολεμική οικονομία” της ΕΕ είναι εκτός συζήτησης.** Το NATO είναι η πιο επικίνδυνη πολεμική μηχανή στον κόσμο, ενώ η ΕΕ προωθεί τη λιτότητα, τις ελαστικές συνθήκες εργασίας, τις ιδιωτικοποιήσεις για τα κράτη μέλη της. Το ελληνικό κεφάλαιο (με καθοριστικό ρόλο της σύμπραξης με πολυεθνικές εταιρείες ΕΕ-

ΗΠΑ) έχει κυρίαρχο ρόλο στη Βόρεια Μακεδονία. Η ενέργεια, οι τράπεζες, το λιανικό εμπόριο είναι τομείς στη Βόρεια Μακεδονία που ελέγχονται σε κάποιο βαθμό από το ελληνικό κεφάλαιο, σε έντονο ανταγωνισμό με το τουρκικό κεφάλαιο στην περιοχή. **Αυτός είναι ο λόγος που ο ελληνικός καπιταλισμός -και οι κυβερνήσεις του- είναι επιθετικός, έχοντας ως στόχο “να ανακτήσει μέρος του ηγετικού του ρόλου και της επιρροής του στα Βαλκάνια, περιορίζοντας σταδιακά την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή”.** Συνολικά, **η επιθυμία του ελληνικού κράτους είναι να γίνει ο κύριος παράγοντας του NATO και της ΕΕ στα Βαλκάνια και μέσω αυτού του ρόλου να βελτιώσει τη θέση της άρχουσας τάξης και του ελληνικού κεφαλαίου.**

Η Συμφωνία των Πρεσπών ευθυγραμμίζεται με τις προτεραιότητες του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ και της ΕΕ για την εκδίωξη της Ρωσίας, της Κίνας και της Τουρκίας από τα Δυτικά Βαλκάνια. Το ελληνικό κράτος κατάφερε, με μικρές παραχωρήσεις, να υπογράψει μια επωφελή συμφωνία που του επιτρέπει να ασκήσει νέα πολιτική επιρροή στην περιοχή, χρησιμοποιώντας τον εθνικισμό ως εργαλείο πίεσης για να κάνει λιγότερες παραχωρήσεις και να πετύχει περισσότερες. Ταυτόχρονα, το επίσημο αφήγημα που μεταφέρθηκε στον ελληνικό λαό μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των κυβερνητικών κομμάτων ήταν ότι η Βόρεια Μακεδονία αποτελούσε απειλή για την ελληνική επικράτεια με τον αλυτρωτισμό της.

Το ζήτημα της εθνικής ταυτότητας δεν ήταν ποτέ η αιτία των ανταγωνισμών και των πολέμων.

Οι λόγοι βρίσκονται στη σύγκρουση των ταξικών συμφερόντων. Η μακεδονική εθνογένεση συνδέθηκε με το κοινωνικό ζήτημα ήδη από την εποχή της εξέγερσης του Ίλιντεν το 1903, αλλά και στις δεκαετίες του '20, '30 και '40, όπου συγκρούστηκε με τα φασιστικά καθεστώτα στη Σερβία, αλλά και στην Ελλάδα και τη Βουλγαρία. Σήμερα υπάρχει μια συνεχής προσπάθεια σε όλες τις βαλκανικές χώρες να ενσωματωθούν όλα αυτά σε εθνικιστικές αφηγήσεις χωρίς την κοινωνική και ταξική διάσταση, σε μια συνολική προσπάθεια αναθεώρησης της ιστορίας που γίνεται και σε παγκόσμια κλίμακα, όπως για παράδειγμα με την εξίσωση του φασισμού με τον κομμουνισμό. Στην Ελλάδα το “Μακεδονικό Ζήτημα” φτάνει στον πυρήνα της εθνικής αφήγησης του νέου ελληνικού κράτους. Αποκρύπτοντας την πολυεθνική σύνθεση του μακεδονικού χώρου και τις εθνικιστικές πολιτικές καταστολής, που το ελληνικό κράτος διαχρονικά επέβαλε συστηματικά στα σλαβικά στοιχεία εντός των ελληνικών συνόρων. **Ιστορικά το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα αντιτάχθηκε σε αυτή την εθνική, αστική πολιτική.** Η σημερινή άποψη που δεν αναγνωρίζει ένα σύγχρονο μακεδονικό έθνος και γλώσσα είναι τραγική αν αναλογιστούμε τις χιλιάδες κομμουνιστών στην Ελλάδα που βασανίστηκαν, εκτελέστηκαν ή εξορίστηκαν σε νησιά ακριβώς επειδή αρνήθηκαν την πολιτική του επίσημου ελληνικού κράτους στις δεκαετίες του '40, '50 και '60. **Ο κοινός αντιφασιστικός αγώνας του ελληνικού και του μακεδονικού λαού κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, το κοινό κίνημα Αντίστασης είναι ένα παράδειγμα ότι οι λαοί στα Βαλκάνια -έχοντας κοινό πολιτισμό και ιστορία- είναι σε θέση να ενωθούν ενάντια στα τέρατα του εθνικισμού και του ιμπεριαλισμού.**

Σήμερα, απαιτείται ένα κοινό μέτωπο ενάντια στο πολυεθνικό κεφάλαιο, την ΕΕ και το NATO. **Και ενάντια στις δύο βασικές μορφές της αστικής πολιτικής - τον αστικό εθνικισμό και τον αστικό κοσμοπολιτισμό που υπηρετεί τον ιμπεριαλισμό.** Για μια αντιιμπεριαλιστική, ταξική και διεθνιστική ενότητα των λαών. **Η διεθνιστική εργατική παρέμβαση είναι αναγκαία για τη συνεργασία των εργατικών τάξεων και των λαών ενάντια σε όλες τις αστικές τάξεις, τον ιμπεριαλισμό και κάθε εθνικισμό και από τις δύο πλευρές των συνόρων.** Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί η ανεξαρτησία των ταξικών δυνάμεων από την αστική πολιτική, να τεθούν οι βάσεις για τη διαμόρφωση μιας νέας εναλλακτικής λύσης για τα Βαλκάνια και να αναπτυχθεί ένας κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντιεθνικιστικός, αντιπολεμικός αγώνας.

Joint statement

NAR for the Communist Liberation - Социјалистичка зора/SocijalistickaZora/Agimi Socialist

There are no real “solutions” to Agreements imposed by imperialist organizations.

Common struggle of peoples against capital, NATO, NATO, EU and nationalism

Chauvinist rhetoric is once again erupting in both Greece and North Macedonia. Except for some nationalist cries without real value, there is as yet nothing to suggest that either the newly-elected President or the incoming government will not respect the Prespa Agreement, an agreement sponsored by NATO and the EU to “resolve” the long-running “name-dispute” between the two countries. Besides, Greece has yet to fulfil its own side of the agreement with three protocols that are part of the Prespa Agreement not yet adopted in its parliament. The successive demands imposed on North Macedonia by NATO-EU-Greece and Bulgaria over the past years are humiliating to the Macedonian people, its identity and language. Imperialism and the institutional racism of all the Balkan governments feeds the hatred of fascists and nationalists. The people of the Balkans have experienced all the catastrophes that capitalism brings to their region. They are victims of wars and interventions organized by the imperialist powers in order to impose their dominance. There are no real “solutions” on Agreements sponsored by imperialist organizations. The Prespa Agreement was never a blow to nationalism as it was presented. On the contrary, it was on the service of the imperialist priorities in the area, while it overlooked the nationalist dynamic that the narrative of the “national betrayal” created.

Although the Prespa Agreement is discussed again, the public debate is only about the “name” issue, while the NATO-led war campaigns, the EU “war economy” are out of the question. NATO is the most dangerous war-machine in the world, while the EU is promoting austerity, flexible labour conditions, privatizations for its member states. Greek capital (with the defining role of the EU-US multi-national corporations) has a dominant role in North Macedonia. Energy, banking, retail are sectors in North Macedonia controlled to a certain extent by the Greek capital, with a heavy antagonism to the Turkish capital in the region. That is why Greek capitalism and governments are aggressive, having the goal to “regain part of its leading role and influence in the Balkans while limiting, over time, Turkey’s influence in the area”. In overall, the Greek state’s desire is to be the main NATO and EU agent in the Balkans and through this role to improve the position of its ruling class and the Greek capital. The Prespa Agreement is aligned with the priorities of US and EU imperialism to oust Russia, China and Turkey from the Western Balkans. The Greek state managed, with minor concessions, to sign a beneficial agreement that allows it to exert new political influence in the region, using nationalism as a tool of pressure in order to make less concessions and obtain more. At the same time the official narrative conveyed to Greek people through mass media and the ruling parties was that North Macedonia posed a threat to Greek territory with its irredentism.

The issue of the national identity was never the cause of competitions and wars. The reasons lie in the conflict of class interests. The Macedonian ethnogenesis was connected with the social issue already from the time of Ilinden Uprising in 1903 but as well as in the '20s, '30s, and '40s where it clashed with the fascist regimes in Serbia but in Greece and Bulgaria also. Currently there is an ongoing effort in all the Balkan countries to include all this in nationalist narratives without the social and class dimension in an overall effort to revise history that takes place in a world scale as well, for example with the equation of fascism with communism. In Greece the "Macedonian Issue" reaches the core of the national narrative of the new Greek state. By concealing the multi-national composition of the Macedonia area and the nationalist policies of repression that the Greek state over time systematically imposed on the Slavic elements within the Greek borders. Historically the communist movement in Greece opposed this national, bourgeois policy. The current view that doesn't recognize a modern Macedonian nation and language is tragic if we consider the thousands of communists in Greece that were tortured, executed, or exiled in remote islands exactly because they refused the policy of the official Greek state in the '40s, '50s and '60s. The common anti-fascist struggle of Greek and Macedonian people during the Nazi Occupation, the common Resistance movement is an example that people in the Balkans -having a common culture and history- are able to unite against the monsters of nationalism and imperialism.

Today, a common front against the multi-national capital, the EU and NATO is required. Against both the two main forms of the bourgeois policy - the bourgeois nationalism and the bourgeois cosmopolitanism that serves imperialism. For an anti-imperialist, class and internationalist unity of the peoples. The internationalist working-class intervention is necessary for the co-operation of the working classes and the peoples against all of the bourgeois classes, imperialism and every nationalism from both sides of the borders. This is the only way to ensure the independence of the class forces from the bourgeois policy, to lay the foundations of forming a new alternative for the Balkans and to accommodate a common anti-imperialist, anti-nationalist, anti-war struggle.

Заедничко соопштение на НАР за комунистичко ослободување -Социјалистичка зора/Agimi Socialist

Нема вистински „решенија“ за договорите наметнати од империјалистичките организации

Заедничка борба на народите против капиталот, НАТО, ЕУ и национализмот

Шовинистичката реторика повторно еруптира и во Грција и во Македонија. Освен некои националистички лелеци без реално влијание, сè уште нема ништо што сугерира дека новоизбраниот претседател или идната влада дека нема да го почитуваат Договорот од Преспа, договор спонзориран од НАТО и ЕУ за „решавање“ на долго-водениот „спор за името“ меѓу двете земји. Освен тоа, Грција допрва треба да ја исполни својата страна од договорот со три протоколи кои се дел од Договорот од Преспа, кои се уште не се усвоени во нејзиниот парламент. Последователните барања наметнати на Македонија од НАТО-ЕУ-Грција и Бугарија во изминатите години се понижувачки за македонскиот народ, неговиот идентитет и јазик. Империјализмот и институционалниот расизам на сите балкански влади ја потхрануваат омразата на фашистите и националистите. Народите на Балканот ги доживеа сите катастрофи што ги носи капитализмот во регионот. Тие се жртви на војни и интервенции организирани од империјалистичките сили со цел да ја наметнат својата доминација. Нема вистински „решенија“ за договорите спонзорирани од империјалистичките организации. Договорот од Преспа никогаш не беше удар за национализмот како што беше претставен. Напротив, тој беше во служба на империјалистичките приоритети во регионот, а ја занемаруваше националистичката динамика што ја создаде наративот за „националното предавство“.

Иако повторно се разговара за Договорот од Преспа, јавната дебата е само за прашањето за „името“, додека за воените кампањи предводени од НАТО, „воената економија“ на ЕУ се вон дискусија. НАТО е најопасната воена машинерија во светот, додека ЕУ промовира штедење, флексибилни работни услови, приватизации за своите земји-членки. Грчкиот капитал (со дефинирачка улога на мултинационалните корпорации од ЕУ и САД) има доминантна улога во Македонија. Енергетиката, банкарството, трговијата на мало се сектори во Македонија контролирани до одреден степен од грчкиот капитал, со тежок антагонизам кон турскиот капитал во регионот. Затоа грчкиот капитал и владите се агресивни, со цел „да повратат дел од својата водечка улога и влијание на Балканот, а со текот на времето да го ограничат влијанието на Турција во регионот“. Генерално, желбата на грчката држава е да биде главен агент на НАТО и ЕУ на Балканот и преку оваа улога да ја подобри позицијата на својата владејачка класа и грчкиот главен град. Договорот од Преспа е усогласен со приоритетите на империјализмот на САД и ЕУ за исфрлање на Русија, Кина и Турција од Западен Балкан. Грчката држава успеа, со мали отстапки, да потпише корисен договор што и овозможува да изврши ново политичко влијание во регионот, користејќи го национализмот како алатка за притисок за да направи помалку отстапки и да добие повеќе. Во исто време, официјалниот наратив што му беше пренесен на грчкиот народ преку масовните медиуми и владејачките партии беше дека Македонија претставува закана за грчката територија со својот иредентизам.

Прашањето за националниот идентитет никогаш не било причина за натпревари и војни. Причините лежат во конфликтот на класните интереси. Македонската етногенеза беше поврзана со социјалното прашање веќе од времето на Илиденското востание во 1903 година, но како и во 20-тите, 30-тите и 40-тите години каде што се судри со фашистичките режими во Србија, Грција и Бугарија. Во моментов има постојан напор во сите балкански земји да се вклучи сето ова во националистичките наративи без социјална и класна димензија во севкупниот напор да се ревидира историјата што се одвива и во светски размери, на пример со равенката на фашизмот со комунизмот. Во Грција „македонското прашање“ допира до сржта на националниот наратив на

новата грчка држава. Со прикривање на мултинационалниот состав на македонското подрачје и националистичките политики на репресија што грчката држава со текот на времето систематски им ги наметнуваше на словенските елементи во грчките граници. Историски, комунистичкото движење во Грција се спротивстави на оваа национална, буржоаска политика. Сегашниот став кој не признава современа македонска нација и јазик е трагичен ако ги земеме предвид илјадниците комунисти во Грција кои беа мачени, езекутирани или прогонети на оддалечените острови токму затоа што ја одбија политиката на официјалната грчка држава во 40-тите, 50-тите и 60-тите години. Заедничката антифашистичка борба на грчкиот и македонскиот народ за време на нацистичката окупација, заедничкото движење на Отпорот е пример дека луѓето на Балканот – со заедничка култура и историја – можат да се обединат против чудовиштата на национализмот и империјализмот.

Денес, неопходен е заеднички фронт против мултинационалниот капитал, ЕУ и НАТО. Против двете главни форми на буржоаската политика – буржоаскиот национализам и буржоаскиот космополитизам што му служи на империјализмот. За антиимперијалистичко, класно и интернационалистичко единство на народите. Интернационалистичка работничка интервенција е неопходна за соработка на работничката класа и народите против буржоаските класи, империјализмот и секој национализам од двете страни на границите. Ова е единствениот начин да се обезбеди независност на класните сили од буржоаската политика, да се постават основите за формирање нова алтернатива за Балканот и да се приспособи заедничка антиимперијалистичка, антинационалистичка, антивоена борба.